

אנוש - ספר ראשון - פתיחה

הקטע שלהלן פותח את 'אנוש', יצירה ניסיונית – בשירה, דרמה ופרוזה – שכתבתה נשלמה ב-1973 ושנתגלתה לאחרונה בדרך נס בעיזבוננו של ברמה. הטקסט מובא כאן ככתבו, כלשונו וכצורתו בכתב היד.

“ולֵשֶׁת גַּם הוּא יֵלֵד בֶּן
וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ אָנוּשׁ
אֲזוּ הוֹחֵל לִקְרֹא בְשֵׁם יְהוָה”
(בראשית ד, כו)

“מכבר הרהרתי בלילות ארוכים
על ולמה ישחתו חיי-אנוש”
(‘היפוליטס’ לאוריפידס, שורה 375)

לאחר זריחה.

אור מבצבץ, מגשש, מראשי החומות האוצרים אפלה מגבם, נבנים על גזרות חשכה שרועות על קירות ומשטחים מאוזנים, הנמזגים בקוים האדמדמים החודרים ובאים ומאירים. אדום וצהוב, חום וזהב, שחור וכחול מעורבים יחדיו ומבהירים אל הרקיע ההופך לאיטו פניו מן הסגול אל הלבן, נקלעים זה בזה וגולשים אל תפוחי עיני הקמוצים.

התנועה האיטית, הקצובה, נעה בעקבות השמש הנסתרת מעבר לחומות, מוחשת בקרירות האויר המתערבל מן הצללים אל האור, בגזרות החשכה המצטמצמות והולכות ובלובן המבהיר והניצת בראשי הגגות הנשלפים מן הצללים. האור חודר בהתמדה אל הגגות והחצר הרחבה והמבנים המשתפלים אל החומות, מתגבר עם הופעת שוליים צהובים-כתומים מעל לקוביות הבטון וסלילי התיל הצפוף.

השמיים הכלואים בין משבצות הרשת המכסות לחלון מתמתחים מן הלילה ויורדים בתכלת ובלבן אל מיטתי, מציפים את עיני ברכות של שלווה חוזרת

וניצחית. קרירות חודרת מן החלונות הרחבים, מן הזוגיות המנופצות וניקבי הרשת החלודים. קר. מעט.

בוקר. שקט. שלוה חשאית, נסתרת, לי בלבד.

רחשים עולים מבין למיטות, זונקים ונמהרים בתנועתם מן המזרונים החשופים מכסות ומעוקמים במוטות ובקפיצים הקרועים. השלוה מטבעה איננה נמשכת זמן רב. שלוותי קצרה היא, ותכף לביאתה מופרת היא ברחשים ובמלמולים הטורדים, הטרופים, המיה החודרת בכל החושים ומנקבתם בצרימה רוחשת, מפעפעת באנחות, המית יונים שוטמות, מנקרות בפקעיות העצבים ובאישוני העין, צובטות בחמתן בתנוכי אזני ובנחירי אפי ובכתפי.

לקום, בבוקר יש לקום. דבר זה מקובל על הכל. מפשילים שמיכות וחשים בכפות הרגליים את קרירות המרצפות, רועדים אל חדרי הרחצה. מים. שטפון. בועות. בעבועי מים. הלשון מתלעלעת בחך היבש. מים. טיפות. גשם. זרם מתגבר של רצונות. התקשרויות של משמעות ותכלית. יש לקום ולרחוץ את צחנת הלילה. היום התחיל.

רעד צינה נלכד בבטן, מפרפר וגורם לאי נעימות דוחקת. יש לאטום את האזניים פן יגבר הלחץ, תפרוץ בחילה בצינורות הדם ותעלה אל החוץ. הכאב גובר ואחר רוגע. הקור הארוך. הכאב נקבץ ונוהר/ונוחר כמשקע כבד של ליחה קדושה. בוער. דוקר. דובר. קופץ. מתערבל מתבהר. מתכרבל. כאב דוחק ומתוח. התור לשרותים המטונפים ארוך. ארוך מאוד, חסר גבול. השמיכות עוטפות לכתפיים והן גסות ועתיקות. טלאים וקרעים תפורים יחדו לשלמות מדומה. לעיתים יפרס סדין על המזרון הקרח, ושניהם מוכתמים בשלוליות צחיחות של שתן, כתמי קיא וצואה, הכל דהה ולח. מסגרות קלופות צבע, מהדהדות צלילים מתכתיים בכל זיע, אוחזות במזרונים בקועים, עמוסים בבד אפור ובבשר.

בשר דואב, משלח הבזקי כאב אל כתפיים ובטן. הבשר חודר אל הצלעות והעצמות הנתוצות, ניתלש ובווער ועוטף לקצות העצבים ולגידים המתוחים. ניתלש ועוטף וקרב ובווער לעצמו, מרחיש אל העצמות. בבתים אלו מכאיב הבשר, צבה ונפקע אך נותר, תלוי כאילו על בלימה, מסוער בדם הנספג והמרטט, מבעבע וגורם ושב ונקרש. יש לחפש במקומות הללו את השלמת האי היות המושגת בחמישים אחוזים בלבד. אף הבשר והדם מבקשים

להגשים את מהותם הנרקבת, להשלים ברימה ובתולעה את המחצית לשלם מוחלט.

הנה, קוי המרצפות נמשכים, ישרים, אל הכתלים, כאמש, כשלשום, כנגד חוקי הגיון ופרספקטיבה. בבתים שכוחי אל אלו עקרונות נמחקים, מטשטשים, מאבדים משמעותם. הקוים מתרחקים ישרים כסרגל אל הכותל חסר החלונות. הקוים מהוקצעים באור הנופל מן הקיר המנוגד, כמו פסי שרטוט, כמו מסילת ברזל בצילום מהופך, לבן ושחור. הרכבת דוהרת תמיד אל הבתים הללו, תחילה מלאה ואחר ריקה ובלה, כאילו לאחר מסע על פני יבשות, מעבר על תחנות קצובות בהן איש אינו יורד לעולם, עד כלותו. בתים אלו נעולים הם, חסומים בחומות ובשערי ברזל ובשומרים ובחולות. הנכנס כאילו בא בפי טורף אך מלתעות אשר לא ירפה מטרפו. בשרנו טרף לתפוצת מחשבות ולזדון משתולל, טרף לימינו החולפים ולבשרנו הנובל ולמחשבותינו בהעדרן הקורע תחושות ומגעים.

יש הכרח לקום בחפזון. הנה יבואו לאסוף את הקיא והשתן והצואה אשר על הקירות והמרצפות. טכס יומיומי הוא. נדמה כי השעה חמש. חמש בבוקר. בחורף – לפנות בוקר. חל איסור מוחלט על ידיעת השעה המדויקת, כל השעונים הוחרמו משכבר. ניתן למשש את הקרירות הצמרית ולבדוק את גזרות האור הפולשות אל החדר, וכך – לשער.

הנה כובה האור מן המסדרון, לאחר בערתו השקודה לאורך הלילה. מקומו, יש לזכור, מאחורי זכוכית מרושתת במתכת ומעויני זכוכית. האור לכוד בבריחים ומנעולים, מתפשט סביב בשטף קורן ומסנוור ונבלם. הזכוכית והמתכת לוכדים מתניו באזיקים, בקולר ובשרשרת. אף האור איננו חופשי, בבתים ארוכים אלו.

הם, בגדיהם לבנים ושרוכים בפיסות בד רבות, המתלפפות מכסות הראש אל כפות הידיים, נכנסים לאט, בזהירות. דרוכים, ערוכים, מוכנים. למה? אפיהם מכווצים בסלידה וידיהם אוחזות בדריכות בדליים ובמחתות ונוצצות, בהן יאספו את פלט הלילה. עיניהם מקומטות בחריצים, סביב לתפוחי העין ואל הרקות המזוותות. מסתגרים הם כנגד האור המשתלט.

יש לקום. במהירות רבה. עלולים להשתמש במעיל ריסון. ידיים קשורות לאחור, נגררים בכעס אל הצינוק ומושלכים אל הקירות המרופדים, העוטפים את רצפת הבטון וסורגי המתכת.

המקלחות מסתרות מעבר למסדרון ירוק-דלתות. פותחים דלת ופתאום מתערטלים הברזים ונחשף הכיור הארוך, דמות שוקת לו. שקע עגלגל בצד כל ברוז, שבעה במספר. זרם של מים קרים סובב את דפנות השקע ונבלע בשקיקה ובקולות בעבוע בפה הפעור בתחתיתו. ניתן להשתמש רק במים קרים. מתרחצים במהירות בטיפות הקור ובאדיו ואחר שולחים ידיים אל מגבת. הסבון. הנה הסבון. מונח הוא בקערת פלסטיק, גוש גדול וקוביתי של כבדות קצופה. יש לגרד פרורי סבון, אחר מעסים את הפרורים הטפלים בכפות הידיים ושוטפים בזרם עז. הסבון דביק מאוד. לעיתים פרטים קטנים חשובים

לתאור כללי של התפתחות דוהרת והשתנויות מהירות יתר על המידה. עתה טיפות המים נוצצות בריסי העין, ולכן אי אפשר לפקוח את האישונים מגששים לאורך הכיור אל מקום המגבת, ותופסים בה ומלטפים לחי ופה בפינוק וכי נותר דבר מה נוסף, שונה? המגבת לוטפת באהבה. מגע של אהבה תחושות ילדותיות הקימות ומוחשות בברור.

מרצפות המסדרון לחות עתה מאחר ושטפון; אפיקי מים אפורים מדלדלים בקוי החיבור שכהו, מאי מקום לשום מקום. זהירות, שלא להרטיב את נעלי הבד וסוליות הקרטון העבה. נעלים אלה נעשו בחצר המלאכה. לכשנעשו ורבו נפרמות הן ונעשות מתחילתן. עתה מעטים העובדים בחצר המלאכה. רבים שהיו אינם עוד, נסתלקו, נעלמו.

הנה מבוא הבית, שלוש יציאות לו או כניסות, הדבר תלוי בהשקפה הפרטית. האחת נטרפת במדרגות המרימות את אורה מעלה-מעלה, כאילו מוציאות עצמן מן התהום אל פני אדמה ואור. אך לא, החצר שלחוק בנויה על גג הבתים. מעבר לחצר תהום החומות ורכס ההר המתמתח. היציאה השנייה היא מן החדרים ואת השלישית אין להבין, חסומה היא.

דמויות לבנות סובבות סמוך לפינת המבוא המשולש, טורדות בידיהן כסאות, נוטלות צמדים והעלמות מעבר לדלת הבלתי מובנת. הכסאות דרושים לחדר האוכל, על מנת שתתאפשר האכילה הגרגרנית הטורפת הממצה את כל הרצונות עד גמירה.

עתה יש לעלות במדרגות, לבוא אל החצר הסתורה במנין מטורפים, ההולכים סחור סחור בהמתנם לארוחתם. עולים במדרגות, מן האפלולית אל האור, מדרגה אחר מדרגה, לאט. אחת אחת. יש לאחוז במסעד הקלוף,

החלול, כדי למנוע חשש מבוסס של נפילה. הנה, מדרגה אחרונה, עכבר ורוד רץ על משטח המדרגה האחרונה, ואחר נעלם לתוך הסדק אשר בבסיס המדרגה. חופז ונמלט וחושש וכך נעלם. סבים לאחור להביט אל התהום מרובה המדרגות, מעין תקוה של פרדה אחרונה. המישור התחתון, העמוק, לוטה באפלולית ועשן. ניתן לחוש צמרמורת ה רצה ומטפסת אל הזרועות והכתפיים, כאילו אלף עיניים לוטשות מבטן מן החשכה, והן רעות, מיחלות לנפילה, להדרדרות. לא, מגיעים לסוף הטיפוס. מן הנמנע להדרדר עוד. סוף העליה, אי אפשר להשתמט יותר - - - - -

טיפס

על המדרגה העליונה ויצא אל החצר, המוצלת בחומות. צללים דקים וסלייליים מסמנים את השתקפויות הגדר הנתלית בראש מוטות מתכת שחורים.

הליכתו רופסת. דומה הוא בתנועתו כבובת חוטים המונעת לריקוד, תלוש מכל קשר הגיוני ומהוה יחידה תמהונית בפני עצמה. מכנסיו הרוחפים מעל לקרסוליו מדגישים את תנועתו בהצמדם לירכיו, בתנועתם המרפרפת, הגלית. חולצתו אפורה-דהה, פסים לבנים בצוארונה ובכפלי חפתיה המטפסים על זרועותיו הכהות. שערזו גזוו בצורה רשולה, שלא כבמלאכת הספר: אזורי קרחה וזיפים קצרצרים וקצוות ארוכות – פאותיו גלוחות ועורפו גלוח ובמצחו פסי שער ארוכים, מוזרים. בשר עורפו ורוד וידיו מטלטלות בתנועתו.

הכל נדמה היה, נראה לפתע, נחשף ומובן. גסיסת הרוח הגדולה קרבה לסיומה, הנה יפרפרו שפתיו ותצא רוחו וגופתו תהי מאכל ללעג ולקיטונות ההשפלה. תמה רוחו לגוע.

לפתע זינק צלצול טורדני ונתלה בגגות, בקירות הבטון הערומים, במשטחי הרחבה והמדרגות המטפסות, באנשים הנחפזים אל פתחו של חדר אכילתם. מנין דחוק ומצופף של גלוחי ראש ובוהי עין, נכנס בחפזון בפתחו הפעור למחצה של חדר ארוך וגבוה. המולה נעורה, מלמול חופז של תבונה כוזבת וגרגרות גסה. פיותיהם עוטפים לכל, בולעים ומכרסמים וטורפים וסוחטים וטובחים ומאכלים, בהמולה גסה.

צלחות ירקות צמוקים מאמש היו סדורות על השולחנות הבלתי מהוקצעים. צלחות מוכתמות בנוזל סמיך ושחור. ובשלוליות נוצצות של רטיבות הלילה המצירות קוים בעץ הקריר. אוכל סר טעם. טפל. מרקיב. צמוק וחסכן וספור ובקוע.

שני שולחנות סדורים למאכל וסביבם שורות מתגבהות של לוחות עץ ומני מתכת אטומה. לשעבר היו השולחנות רבים וצפופים בקהל טרוט עיניים שאצבעותיו עצבניות ופיו פעור בזולות של חוסר משמעות.

עתה יושבים הם צפופים, מבודדים מן החלונות הקטנים בשורות של לוחות עץ וכני המתכת, זרוקים אל משטחי הרצפות הריקים מכל נפח ומוצקות, משל היו זכוכית ואור פנימי. נוצרה אשליה משוכללת של חדר מראות. המנין האפור הגוחן על צמד השולחנות, מעסיק ידיו ולסתותיו בלעיסה חד-גונית, לעומת הזוהר הצרוף, המכבירם בפסי זהב ובהילות, האור הטהור והזך. כתם של רפש על ראש יהלום.

עגלת מזון מתגלגלת מפתח כפול-דלתות. משטחי המתכת הירוקה עמוסים בשורות בקבוקונים ירקקים ותויות של ניר מצהיב. הראשים נסובו כאחת לאחור, תנועה של רגילות. פיו של הישיש הקרח, בראש שולחנו-מושב, נתרפה לפתע, שקעה שפתו לסנטרו וחניכיו נחשפים כחלל שחור. לשון ורודה מתבלבלת בין לסתותיו, מבין החניכיים הריקים משן. ידיו הקפוצות בחזקה רועדות בעוית בין כלי השולחן ושלוליות המשקה.

הגלגלים נתעקמו לתוך סדק המרצפה הנמשך מן האור אל הצל, קורע את שלמות האור בכהותו. ידי המחלקת נחפזות. האור נתעצם לפתע, נהירתו מתחזקת והולכת וחודרת אל שולי הפתח ומשטחי הצללים. משולש בוהק משתרע מן הפתח והלאה, חודר אל בין רגלי השולחנות ואל ערמת הלוחות. ניתן להבחין בפרטים קטנים בלבד. תנועת שרוול אל הצל, חדירת סולית קרטון לתוך סליל אבק צהבני, ראש גלוח, עין קמוטה. דומה כי כיסה ים של אור על היושבים והשולחנות, גבר ושטף וסער; מעגלים נקרעים בו ובעדם ניתן להבחין במתרחש.

ידה של מחלקת התרופות מן הבקבוקונים נקודה בנמשי זקנה צהובים, בקמטים ירקקים של בלות. סנטר הנער בין האור והצל רופס, עיניו בוהות-תכולות; דמותו קפואה בהלם הבוקר. הנה יניפוהו המשחקים בדמותו, כדמות בובה מתולתלת שער וזהובה, ויצא במחול וירבה גינונים וישתחוה אפיים בסכלות. קפוא וקרוע הוא, לא ינוע. כנגדו אדם ממוצע קומה לועס

בין שפתיו הזיפניות קרומו של לחם, עיניו כבדות בקמטים ומצחו גבוה ונבלע בשערו הפרוע-קצרצר. הבקבוק מגיר שלוש טיפות לתוך כפית נוצצת - - - - - הנה, יושב הוא עם אחיו, טורף כטריפתם, צוחק בצחוקם, מבלבל בעפעפי עיניו האטומות. מרעיד הוא גו וראש וגפיים, פוער פיו ולוטש שיניו.....

כפתורי חולצתו פרומים בחלקם, חושפים בטנו והיא לבנה ושעירה, דקה. מטורף הוא בידיו ובעיניו ובמחשבותיו הלא מובעות. האור גולש על צוארו, נוטף לפני קפלי פימתו וגרגרתו, משתלט על סנטרו ועוצר. פיו פצוע לפנים כשושן ורוד, מרופט, וכנפי אפו נפוחים לפנים, מזוגים בלחייו הלבנות, הצוננות. שקיעת התבונה, אובדנה.

במתחו את רגליו לפניו חורק כסאו, מרווח צילו על הצהוב השולט, ואחר נסוג מעט לאחור ומהוה/מחיה באבק סריטות בהירות. פיהק במושבו ושרירי לחיו מטפסים לרקותיו, נקלעים לשזיר מתעוות, סוחט עפעפיים המגירים דמעות ריקות. זויות אפו נוצצות בלחותן. אחר קם ויצא, מטרתו חסרת בהירות ותנועתו שקולה ואיטית, קצובה ונחסמת בסף הדלתות ואחר נחלשת מתלשת וגוחנת ונאספת אל החוץ.

הדמויות הלבנות נחפזו מן הדלת, כופלת הדלתות, חובטות בה לקיר שוב ושוב בעברן, לטרוד את הממתינים סביב אל החוץ. האוכלים-משתמה ארוחתם נותרו לשבת, ממתינים למאכל נוסף, תוך ניתוק גמור מזמן ומתכלית. חוסר הבנה נוקב, מפלח את השתיקות וכולע את התפוצצויות הזוהר, הנוהר לתוך תפלות אפרורית, חלולה.

אין מדברים. לא ימצאו דיבורים בהיות שתיקות. אין טעם בדבורים. - - - - -

- - - - - באים אל רחבת המרצפות, חמה ונוצצת באור הבוקר המוקדם, מוחשת בכפות הרגליים והאדים הלבנים המתמרים מכתמי האבק וסדקי המרצפות. חום. חמימות. קרינה מופנמת. אור טהור ומטהר. חום של ממש לאחר טחב בתים ארורים אלו. חום הוא מהות חשובה מאוד חשובה בקור נמקים אסירי-עולם, הקור עשוי לשגע אנשים, לפעמים. אצבעות נרקבות בקור, מתכהות ונחלשות ושומטות עצמן מן הבשר אל התולעת. לעתים מתגבר הקור בבתים הללו; מתכרבלים בכסות ועדין ניתן לחוש את קרקורי השקיקה, כרסום חופזני ומתמיד בגב ובכתפיים ובעורף ובפנים, של הקרה והצינה והקרח המרשרש בצריפתו באדני

החלונות ובשלוליות המים. הצינה מבקשת להפוך את טרפה על פניו ולנקר תפוחי עיניו ותנוכיו ואפו ולמוץ שפתיו בתשוקה שחורה. הרחבה גולשת בעקמומיות, מתגבהת אל עבר שולי החומות, נקצרת ונקמרת חליפות, נסדקת וחושפת זיזי מרצפותיה חליפות ולסופה רוגעת ומשתפלת וכונסת אבק ומים. משטחי החומה והרחבה מצטרפים לפינה מזותת, ועוד אחת, ועוד אחת, ועוד אחת. פינות רבות. מהות זורמת ונחפזת לנקודה אחת. קוים שאינם מקבילים עשויים להפגש אי פעם, בחלל או בחומר. לא, אך תעתועי מחשבה.

מדשדשים אל השמש, אל האור, המתחלף לאיטו בתנועתו האוטומטית, המכנית וסדורה. הנה נפלטה צפיפות זוחלת מחדר הסעודות, מטפסים ועולים אל האור ותנועתם משונה וכאילו תלושה מצעדיהם; קרועים הם מן העקבות הלחות הנרבצות מגבם כסדרן. חיה, כשרץ קר דם, זוחלת אל השמש למצוא מרגוע. נתלים זה בזה כבאשלית קיום. רגל אחר רגל והיד מבקשת לחבוט בעדת הזבובים שנצטרפה לתנועה, מאמצע הרחבה והלאה. התנועה קבועה וסדורה. רגל אחר רגל, צעד אחר צעד, והם חוצים את האור ושבים אל צל, אל מרבצם תחת לחומה. יושבים. כורעים. נרצעים. בוהים. תוהים. קודרים בעין ריקה.

האוכל מטפס במעלה הושת, מבקש למצוא פורקנו בפליטה, לחצו בא ומטעים ללשון תפלות וסרות טעם. עגבניות כמושות ויבשות קליפה ופלפלים מנוקדים בטלאים אפורים וצוף דליל פרי הלילה. זרעונים נפקעים ובוקעים אל כפות הידיים בוצעות הירק, הפרי. זרעונים רבים נפזרים ודבקים בלוחות השולחן ובכפות הידיים ובבגדים ונשמטים אל תחת לשולחן ונצברים לערמות עקרות וחסרות משמעות. אשפה של אי-פריון. אוכל. טרפה. מזון. אוכלים-טורפים ורעבים.

אין דבר לעשותו, כי אם הבטלה העליונה, המושלמת לכל ובכל. גחלים עוממות של מחשבה, דוממות, רוגעות ואחר כבות בלא כל פרי. קרות. עקרות. שותקות. עומם. דומם. קומם מדמדם המחשבות שוטפות ונבנות, יוצאות מן האשליות הסדוקות, נהר נוהר ללא גמר, בא נשאר הולך, שב מחשבת אנוש מי ישע- -רנה בהיכמסה תחת לקליפת המוח הרחק מכל מעש ומשמעות. מחשבה באה, צפה, נרכשת ונוהרת מחשבה עולה.

שרירותיות של אסוציאציות קהות, מטושטשות צביון משתלטת על תמונת הקיום המעוותת.

הנה ישובים הם בגוש אחד, רך וקשה ומוצק ונפזר, אל הכותל, דבקים בפיסת הצל ההופכת לדקה יותר ויותר בהשתנות אור השמש הממהר להשלים את סיבוב השמש ולסימו בחפזון דחוק. סופם שיגזל מעיניהם הצל ויקומו ויחפשוהו במקומות אחרים. שוטים כסילים מגירי ריר שומטי לשון וחסרי בינה אהבה - - - - -

- - - - - הנה נצחי. הנה מופיע איש, ובגדיו לבנים, מתוך בית המדרגות המוליך אל המבוא, מתיק זרועותיו מפסי הלובן שלצידי הפתח וממהר לעברנו. נע הוא כמפליג בין גלי אדים הנסדקים מן המרצפות, כאילו לוח מהביל הוא, ומעשהו מתכת. אך מעשהו אבן ותנודות אדיו הם תוצאה של אור השמש הצהוב. דיסקית מצלהבת נעה בגגות, ובאורכות העקומות ומשתקפת באורה השופע, העוטף הכל בצנימות שחורה, מנוגדת. הנה עוצר האיש ומבקש בתנועות אצבעו המורה להקימנו ולהביאנו ללכת בעקבותיו. אחר, משקמה תזוזה בדמויות היושבות נסוב ופנה ללכת והדמויות הדקות במרחק מאחוריו. האנשים עוברים על פני מפתחי מבנים וקטעי שמיים חסומים בחומה ובגדר תיל, נכנסים אל בית המדרגות ונגררים אל התהום הפעורה לפניהם. אי נעימות שורה במבוא, קרירות תפלה של בוקר ואור לזהב מזוגים חליפות לתוך המשטחים השחורים-נוצצים. אורית מקדשים ופחד נמתחת מעלה-מעלה ונחבטת בגוש האנשים הצפוף, הפרוע. מן המבוא הבלתי ידוע קרב איש נוסף ולבושו לבן, נכנס ונסוט אל הצללים שבצידי הדלת. גור קטון ומצומק וכהה וסנטרו הגלוח ברישול, נקלע בקמטים אל עיניו השטוחות, המאורכות וקמורות כעיני גור זאבים. יפת. עכבר צמוק וכהה.

בעקבותיו מופיעה דמות צמוקה נוספת, עדויה בשינים נוצצות לרוחה, ולבשרה השעיר חליפה לבנה ועניבה צרה וכובע רחב שוליים, האחוז בידי האיש העצבניות, משתלשל ואחוז בין אצבע ואגודל וכף יד מטופחת המושטת לפניו בשמיטה אצילית. גבה קומה הוא וכפוף לפניו בשיעול המפרפר בקצות שפתיו ובשרירי עיניו. שערו לבן ופרוע אל פניו כאילו חבטתו רוח מגבו והטילתו לכאן. אחר פתח ודיבר וקולו רועד, חלוש, זר. -"יוצאים אנו אל העיר הסמוכה למשך יום אחד". מסיבות אלו או אחרות, במידה זו או אחרת. יום אחד בעיר הסמוכה. בעיר הסמוכה שהייה

של יום אחד בלבד. יוצאים יום סמוך לעיר אחת. אנו יוצאים יוצאים יוצאים אל נחלצים ובוקעים ו יוצאים אל העיר הסמוכה, מעבר למדבר ולצורים הנתוצים, אל העיר למשך יום יוצאים. אנו יוצאים אנו יוצאים

-עוזבים אנו מתוך אמונה כי תתנהגו יפה". אם תתנהגו יפה נעזוב אתכם למשך יום אחד של עיר סמוכה. עוזבים יפה מבטחון כי תתנהגו. עוזבים נוטשים נשמטים מן המקום האור נקרעים מקשר ניתקים משיכות נמוגים אל החלל החכול של השמש החופש של אמונה

-משאירים אנו כאן שני שומרים. שני שומרים נותרים לטפל-אוכל-לילה, מאחור נבגדים ונותרים בעל כורחם במקום מקולל זה בחומות ובמבנים ובמדבריות ובימים החולפים ונמנים ונספרים ונמדדים ונאחזים בזמן החולף. אנו בוגדים בשני שומרים כאן נותרים נזרקים נקמרים לחוץ נבקעים מוקעים ומנוודים בשניים לכאן. עוזבים יוצאים והשניים נותרים מותרים מקשר הברית הקדושה של השתיקה המושלמת

-עתה ממתינים אנו לרכב הבא לאספנו מכאן". נפרד עתה ממתינים לבוא הרכב האוסף הלוקח הנוטל ומביא אל העיר הסמוכה ליום אחד בלבד, לנצח אחד בלבד. שלום עתה, נפרדים. מחכים למאסף האחרון ומותירים מאחור שומרים שניים. נוסעים ונוטשים לבלי שוב. עכשיו שלום. אנו הולכים באים נמלטים שבים נמוגים נדונים כנחלים זורמים בוגדים מתרחקים ואין שבים.

-השלום לכל". פטפוט ריקן וסבל אשר מן הנמנע להבינו, מילותיו מדרדרות ונבקעות ונשמטות אל המשטחים השחורים וגורות האור והמדרגות הקורעות מהותן מעלה, אל האור החסום, ואל הדחיסות האנושית הבלולה לעצמה ונכמסת אל השתיקות. המילים מהדהדות ונפתכות אל מרקע השתיקה וההשלמה הבלתי מובעת. יתכן וזו אינה כי אם אשלית דיבור ושמע, אשליה משוכללת השולטת בחושים ובדם ונבלעת ונטמעת ונורת מן העינים ומכסה לכל.

לאחר דקות מספר נשמעת חריקת בלמים צרומה, פקומה ואחר דוממת. מכונית בלמה גלגליה לפני השער הסגור בקורות ובקוצים ובחול עתיק.

האיש בחליפתו הלבנה נסוב באיטיות ונבלע בפתח, מהדהד צעדיו זמן ארוך ואחר נדום. הדלת נסגרת בחבטה ואחר מוסטים בריחים. האיש השחום בפינה המוצלת מביט לפנים בקפאון מרוסן, ניצב אל מול פני האנשים ועיניו רצות הילך ושוב, אינן רוגעות. יפת. הכרה אטומה מנצנצת. החוצה. מהר.

יוצאים אל החוץ המואר בסנורים וקרבים אל המוצא שפער ישותו לפתע; השער פתוח לרוחה ודלתותיו מכונסות אל הכותל ולצידיהן שיפועי חול רגבים צפוף בקוצים לבנים ותכולים. שני פסים מקוקים וארוכים נמתחים לפנים, מכרס המכונית הרחבה ועד לכביש המשובש, גושי האספלט קרועים מפניו, מוסטים לצדדים וטובעים בחול. כביש בקוע ונתוק מתשתיתו ומפוזר על פני המדבר העמוק. גושי האספלט המזוקרים זה בזה נוצצים בשוליהם ממכיתות זכוכית גרוסות. החול נפרס למרחוק, בלא חוק ובחוקיות תמהונית וסודית. עתה מרחבי החול עשנים מלהט הצהריים, דמותם כראי לזהב, כמעשנה המכהה כל עין המביטה במסתורין האש הבלתי ממשית, הזוהר הצחיח והמיבש כל ליחה.

אותות גלגלי המשאית הירוקה קבועים בעומק החול המתהפך בתנועת הצמיגים, ונמשכים כמקבילים עד לתלי החול הצהובים והלבנים ולמשטחי הסלעים הפזורים. הנה מטפסים הקוים במעלה החול, משפילים לרדת ונעלמים ושוב שבים אל גושי האספלט הנשלמים והולכים ומתכסים בחול ובחצץ ובשיחי מדבר עגולים וסחופי רוח.

אחר החלו דלתות השער לנוע זו לקראת זו, להסגר ובעקבותיהן שבילי חול המתרום וגולש ונפזר ושקט. הדלתות חבטו במשקופי השער ואחר נשמט בריח, מתחכך בתנועתו בקיר הבטון המחוזק במסמרות ברזל, ושומט לכניו הבלתי נראים. המכונית, עמוסה בצרורות ובחבילות, מטפסת על תילי החול אשר הקימה בבואה, מטרטרת ורועדת בין גושי האספלט ונעלמת במרחק בהותירה עננת אבק וטביעות גלגלים.

מטפסים בידיים קפוצות אל הגדר שבראש החומה, נאחזים במוטותיה ומשלחים ראש בווהה אל החוץ. משתוקקים אל הקוים שבחול, אל האספלט הבקוע והמוסט ממקומו והתפתלות האפור הנמתח אל המדבר. תאוה אל אשר לא היה אף לא יהיה. ראשים נעים בין מוטות הגדר ועינים תפוחות מנצנצות בטרוף נואש. שקט. שתיקה עמוקה. הדם רץ אץ סוער מן הלב ובעורקים ובנימים ובפרקי הידיים המתוחים להפקע. היום יציצו מבין

גדרותיהם מטורפים מראש חומות. הדם גועש והבשר שלו, כסותו זיעה
לחה וקרה ודביקה, גולשת מבין לעינים אל הסנטרים הרופסים והצוארונים
הקמוטים, המרובבים בקוים שחורים ובכתמים ובקמטים. המדבר בלע את
טרפו והם חפצים לבוא בו - - - - -
- - - - - לוקקים את קמיטת האבן
המתעקלת בערוצים לבנים אל עיגול המוטות החלוד, הטבוע בבשר האבן,
מפלה ונוקב בצריחה בלומה, נפרקת ונטענת כחשמל נוצץ
בטבעות ובא אל הזוהר הבוהק הנוצץ השופע באפרוריות
האבן ובצלקות המתכת הבולמת החוסמת המונעת הכולאת. שגעון אוזו
בגרון ובכפות הידיים לצאת לצאת לצאת להמלט אל המדבר
לבוא אל האנשים מן העיר הסמוכה לצאת ולהמלט ולבוא ולשוב
לאחר המכונית וקויה קויה משמשים זמן ארוך כסימני כיוון אל
הבריחה האמיתית, הנצחית והמושלמת. ההולכים ממקום שכוח אל זה, קוץ
בבשר המדבר והחולות, לא ישובו אליו עד עולם, לא יבואו ברצונם אל
הקללה והצרה המתפרצת, הגועשת כמוגלה חיה, כקיא תלוש מן הראות,
כזעקה נמשכת ומתגברת אל החופש האהבה.
מטורפים אנו, טעונים בתשוקות לפרוץ ולצאת ולשמוט ולהתערטל ולמצוא
מהות. לשבר ולנתוץ ולאבד ולהשחית ולבער כאש זוללת ולהמלט מן
הביצה הטובענית-תובענית בתקוה למצות בשר וחלב וגיד ועצם ורוח. אך
עתה הבשר שלו, מצן עצמו בקילוחי זעה צואה. אי ההיות הרוחני משלים
עצמו להרס השלמות כל מהות ומהותה לטרפה נידונה בזה. גויות
רפויות תלויות בחומות, צלובות אל האבנים בעוית יסורים מעקת, מצחינות.
אנחנו.

אני.

אוזו אני במוטות ברזל חלודים, לוקק את כמיסת האבן והבטון הערום,
לופת באגרפי את החומר הנרקב, הנפזר סביב כאגלי שופכים, כטיפות קיא
רכות, זוחלות ועולות ומכסות הכל בשלולית מאוסה ודביקה. מביט אני
בתאווה גלויה אל עקבות גלגלי המכונית ובמדבר הבולעם לחיקו ונגלל אל
ההרים והמישורים. דמי רץ בעורקי. בשרי קפוא ורופס וצונן. חש אני בזיעה
המחלחלת בין גזיזי שערותי ובשרירי פי המתעותים לעצמם. ידי באבנים
הבלתי מסותתות, חפצות להרוס ולבנות. נוצרת אשלית מחשבה, הרהור,
ספק מחשבה אשליות.